

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΣΑΡΛ ΦΟΛΕΪ

Η ΜΙΛΛΟΡΑΙΝ

ΟΛΙΣ πέρασαν έξη μήνες από τότε!

Κι' όμως ακόμα τρέμω από φρίκη. Ακόμα δεν μπορώ να ξεχάσω τα μυστηριώδη γεγονότα, της θλιβεράς και αλλόκοτης εκείνης νύχτας, εκεί κάτω στον πύργο Καρδέκ...

... Λέγομαι Λιλιάννα. Όρφανη πρόωρα από πατέρα κι' από μητέρα, χήρεψα επίσης πρόωρα, χωρίς ν' αποκτήσω κανένα παιδί κατά το διάστημα του ολιγόμηνου γάμου μου. Μόνη και θλιμμένη πειά, δεν είχα κανέναν άλλον στον κό-

σμο, παρά τη γρηούλα γιαγιά μου μαρκησία Μαργαρίτα ντε Καρδέκ, μητέρα του αγαπημένου κι' αξέχαστου πατέρα μου.

Αν κι' έμενα τους περισσότερους μήνες στο μέγαρό μου, στο Παρίσι, πήγαινα ωστόσο κάθε χρόνο — κατά το φθινόπωρο — στον μεσαιωνικό πατρικό μου πύργο του Καρδέκ, για να συντροφεύω λίγο τη γιαγιά μου.

Αυστηρός και σκυθρωπός, ο προγονικός αυτός πύργος μας, ήταν κι' είχε εξακουστός σ' ολόκληρη τη ρωμαντική Βρετάνη. Απ' τον μεσαιώνα ακόμα θρύλοι κι' ιστορίες — για φαντάσματα και για θρυκόλακες — τριγυρίζουν τις πανύψηλες επάλξεις του, τα βαθύτατα χαντάκια του, τα παχειά τείχη του. Οι γεμάτοι από πολεμίστρες πυργίσκοι του, εκεί στα θεώρατα ύψη που θρίσκονται, πνίγονται συχνά μέσα στα γκριζα, και πένθιμα και θαρεια σύννεφα του φθινοπώρου, μοιάζοντας σαν γίγαντες θλιβεροί κι' υπερφυσικοί...

Ήσαν τά μέσα Νοεμβρίου, όταν ξαναπήγα στον πύργο Καρδέκ. Η άγρια και πρωτόγονη έξοχη, ή οποία τριγύριζε τον πύργο, δυνάμωνε περισσότερο — σε αγριότητα και σε μυστήριο — απ' την κρουερή μελαγχολία του φθινοπώρου. Ωστόσο, εγώ κι' η άρχοντική γιαγιά μου, περνούσαμε τις ημέρες μας ευχάριστα, σε μια άμοιβαία και γλυκειά στοργή και τρυφερότητα.

Ένα απόγευμα, είχαμε βγή σε περίπατο, και γυρίζαμε πειά στον πύργο. Ήταν σούρουπο γαλήνιο, μα πένθιμο. Σύννεφα μαύρα κατέβαιναν απ' τον ούρανο, τύλιγαν τα δένδρα και τη γή σε ύγρους και στενόχωρους πέπλους καταχνιάς, κι' έμοιαζαν με σάββανο άέρινο και νοτισμένο.

Η γιαγιά μου, ή τόσο γελαστή και γλυκειά πάντα, ένοιωσε ξαφνικά μια έξάντληση, μια ανεξήγητη μελαγχολία. Στηρίχτηκε θαρεια στο μπράτσο μου και ψιθύρισε άχνά:

— Δεν ξέρω τί έχω!... Μέν πνίγει μια άοριστη άνησυχία... Λύγισαν τά γόνατά μου, σαν να περπατούσα επί ώρες... Ας καθήσουμε λίγο, εκεί στο παγκάκι, να ξεκουραστώ!

Συμμορφώθηκα με την έπιθυμία της. Αλλά τόπαγκάκι, σκαλισμένο σε μάρμαρο και τριγυρισμένο από πανύψηλα και μαύρα δένδρα, είχε μουσκέψει απ' τη φριχτή ύγρασία, κι' ήταν κρουερό σαν ταφόπετρα. Λίγα θήματα πιό πέρα, ξεχώριζε — στο θαμπό κ' ύγρο σούρουπο — ή παμπάλαια και μικρή έκκλησία του πύργου, διασκευασμένη από αιδώνες πριν σε οικογενειακό μας τάφο, ποιός ξέρει από ποιόν ιδιότροπο και μελαγχολικόν πρόγονό μου.

Ένοιωσα τά νεύρα μου να ξεκουρδίζονται, μπρός σ' ένα τέτοιο πένθιμο περιβάλλον. Η μούχλα του φθινοπώρου, ή νεκρική σιγαλιά γύρω μας, τά μαύρα σύννεφα κι' ή καταχνιά, άρχισαν να σφίγγουν στενόχωρα την ψυχή μου. Αλλά κι' ή μελαγχολία της σκυφτής και καθισμένης πλάι μου γιαγιάς, έγινε ακόμη πιό θαρεια.

— Βλέπεις εκείνα τά τρία παράθυρα της έκκλησίτσας, με τά πολύχρωμα τζάμια τους; μου είπε ξαφνικά ή γιαγιά μου στενάζοντας. Πίσω απ' τό μεσαίο άκρι-

θώς, είναι ο τάφος του αγαπημένου μας πατέρα σου!

Στέναξε πιό θαρεια, και συνέχισε με άργη φωνή:

— Άλλοτε, κάθε βράδυ, πήγαινα μόνη μου κι' άναβα τό μικρό καντηλάκι του τάφου του!... Είπε μια παλιά πρόληψις της ώμορφης Βρετάνης μας, τό ευλαβικό αυτό άναμμα του νεκρικού καντηλιού... Οί άπλοϊκοί χωρικοί μας πιστεύουν με πεποίθησι, ότι τό γλυκό του φώς διώχνει τά φαντάσματα της νύχτας, τά όποία έρχονται να ταράξουν τον αιώνιο ύπνο των πεθαμένων δικών τους... Άλλοτε τηρούσα κι' εγώ, με θρησκευτική ευλάβεια, την πρόληψι αυτή... Μά τώρα, τελευταία, μου τό απαγόρευσε αυστηρά ο γιατρός!

— Κι' έκανε καλά, αγαπημένη μου γιαγιά! Θιάστηκα να πω. Ξέρει ότι είναι πολύ βλαβερές πειά για την ήλικία σου, τόσο ή θλιβερές αυτές άναμνήσεις που ξυπνούν διαρκώς στην ψυχή σου, όσο κι' ή ύγρασία της νύχτας και του τάφου!...

Η γιαγιά μου κούνησε τό κεφάλι της μελαγχολικά. Κ' ύστερα από λιγόστιγη σιωπή, άπάντησε:

— Δεν έπρεπε να μου τό απαγορεύσει ο γιατρός, όμως!... Ήταν μια παρηγοριά για μένα, κατά τις άύπνες νύχτες μου, τό να βλέπω απ' τό παράθυρό μου εκεί άπάνω, τά φωτισμένα ολόνωχτις απ' τό καντηλάκι πολύχρωμα τζάμια της έκκλησίας... Μου φαινόταν, σαν να θρискόντουσαν πλάι μου ή αγαπημένες σκιές του συζύγου μου και του παιδιού μου, θέλοντας να μ' ευχαριστήσουν γιατί άναβα ένα γλυκό φώς στον σκοτεινό τους τάφο... Η υγεία μου, λέει, κι' ή νυχτιάτικη ύγρασία!... Χά, χά χά!... Μά ξεχνάς, Λιλιάννα μου, ότι είμαι θαθύγηρη πειά, κι' ότι γρήγορα θα ξεκουραστή σ' αιώνιο ύπνο τό γέρικο κορμί μου, εκεί κάτω στην έκκλησίτσα και πλάι στους άλλους προγονικούς μας τάφους;

Έκνευρισμένη από ώρα, άνατρίχιασα τώρα στά καλά. Και φώναξα με φωνή πνιγμένη:

— Μά τί έπαθες, γιαγιά;... Για ποιό λόγο μου λές τόσο πένθιμα πράγματα;... Σώπα, γιατί μου σφίγγεται ή καρδιά!

— Κι' όμως έτσι είναι, μικρούλα μου! άπάντησε ή γιαγιά, με σοβαρό τόνο. Ήταν γλυκειά παρηγοριά για μένα, ν' άνάβω αυτό τό νεκροκαντηλάκι... Μά στο έξής, είμαι άναγκασμένη ν' άναθέσω στους ύπνέτες μας αυτή την ευλαβική φροντίδα... Έκτός, βέβαια, αν ευαρεστηθή ή... Μιλιόραιν... κι' άναλάβη εκείνη τά καθήκοντα αυτά!

Συγκλονίστηκα από έντονη άνατρίχια, στα τελευταία αυτά λόγια της γιαγιάς μου... Η Μιλλοραίν!... Δεν ήξερα καλά τί υπερφυσική ύπαρξις ήταν αυτή ή Μιλλοραίν... Στο μυαλό μου όμως ξύπνησαν άμέσως όλα τά παραμύθια κι' οί θρύλοι — για φαντάσματα και για στοιχειά — που μου διηγόταν ή γιαγιά μου, νανουρίζοντάς με στα γόνατά της όταν ήμουν παιδούλα...

— Ας μπούμε στον πύργο, γιαγιά μου! είπα, και τινάχτηκα όρθή. Ο μελαγχολικός καιρός σε κάνει να λές λόγια πένθιμα και θλιβερά... Άλλωστε άρχισε να ψιχαλίζει κιόλας, να σκοτεινιάζει κι' ή θύελλα είναι κοντά!

Σηκώθηκε άθελά της. Στηρίχτηκε στο μπράτσο μου, πιό κουρασμένη κι' άτονη. Και καθώς τραβούσαμε άργά-άργά προς τον πύργο, μουρμούριζε:

— Η Μιλλοραίν!... Ξέρεις, Λιλιάννα μου, τί είναι αυτή ή Μιλλοραίν, σύμφωνα με τις προλήψεις των χωρικών μας;... Η Μιλλοραίν είναι τό φάντασμα του έαυτού μας, τό άλλο

κομμάτι του διπλοϋ μας, τό όποιο θρискεται στον Άλλο Κόσμο, όσο έμεις ζούμε... Όταν όμως πλησιάση ή στιγμή να πεθάνουμε πειά, τό άλλο αυτό το Έγώ μας έρχεται να μās συναντήσει... Λέγεται Μιλλοραίν, βγαίνει απ' τά σκοτάδια του Άλλου Κόσμου άπαράλλαχτο και παρόμοιο με μās, κι' έρχεται να παρασταθή στο ξεψύχισμά μας, στο ψυχομαχητό μας... Σιωπηλή κι' άόρατη απ' όλους, ή Μιλλοραίν αυτή του κάθε έτοιμοθάνατου, τον συμπονάει έτσι ξαπλωμένον κι' άδύναμον άπάνω στο

Τά εβδομαδιαία περιοδικά αποφεύγουν την δημοσίευσι μεγάλων, πολυσελίδων, διηγημάτων. Αλλά τά μονοσελίδα διηγήματα δεν είναι δυστυχώς τά καλύτερα. Ένα καλό διήγημα δεν μπορεί να περιοριστή σε μια σελίδα. Καταντά, τηλεγράφημα. Τό «Μπουκέτο» έκαινοτόμησε και στην περίπτωση αυτή. Δημοσιεύει άριστουργηματικά διηγήματα δύο, τριών και τεσσάρων σελίδων. Άληθινά διηγήματα. Όχι άερωτηριασμένα.

Ένα των διηγημάτων αυτών είναι και ή «Μιλλοραίν», που δημοσιεύουμε σήμερα. Διαβάστε την και θα μείνετε άπολύτως ίκανοποιημένοι.

κρεββάτι της επιθανάτιας αγωνίας του... Ντυμένη δμοια με αυτόν, απaráλλαχτη στην άερνη σιλουέττα της με αυτόν, γυρίζει δώ κι' εκεί μέσα στο σπίτι του, και τελειώνει αυτή όσες δουλειές δέν μπορεί πειά να τελειώση αυτός ό έτοιμοθάνατος!... "Ω, είνε πολύ στοργική αυτή ή Μιλλοραίν, είνε πολύ στοργικό αυτό τό φάντασμα του 'Εγώ μας!... "Ισως να ρθή και ν' ανάψη Αύτη τό καντήλι απόψε, άντις για... μένα!!

"Ολόκληρο τό κορμί μου είχε φρικήσει. 'Ωστόσο ή γιαγιά μου, δίχως να νοιώθη την τρεμούλα και τόν φόβο μου, και σαν να ζούσε σε άλλους κόσμους πειά, έξακολούθησε να σιγομουρμουρίζει:

— "Ω, είνε καλή ή Μιλλοραίν του καθενός μας!... Την ήμέρα χάνεται... Μά μόλις ξαναβραδυάση, έμφανίζεται και πάλι στο σπίτι του έτοιμοθανάτου, και κάνει ακούραστα ένα σωρό δουλειές... Μερικοί απ' τους συγγενείς ή τους γνωστούς του, έχουν καμιά φορά τό χάρισμα και μπορούν να την βλέπουν... Νά, ή καμαριέρα μου ή Μαριέττα, μπόρεσε πέρυσι να δη τη Μιλλοραίν της έτοιμοθανάτου γυναίκας του κηπουρού μας... Ναι!... Τη στιγμή που αγωνιούσε ή δυστυχισμένη άπάνω στο επιθανάτιο κρεββάτι της, ή Μιλλοραίν της — άερνη σαν φάντασμα — βρισκόταν στο πλαϊνό δωμάτιο και κουνούσε την κούνια του μωρού, τό όποιο έκλαιγε λυπητερά σαν να προαισθανόταν τό θάνατο της μητερούλας του!... Κι' όπως μου ώρκίστηκε ή Μαριέττα, τό μωρό έπαψε να κλαίη, μόλις τό κούνησε μερικές φορές ή Μιλλοραίν, ή στοργική Μιλλοραίν της μητερούλας του!... 'Αλλά βλέπεις, καλή μου Λιλιάννα, αν κ' είνε στοργική ή Μιλλοραίν, αν και προσφέρη πρόθυμα τις έκδουλεύσεις της, οί χωρικοί μας την τρέμουν και την φοβούνται: Είνε άλλάνθαστος προάγγελος του θανάτου, και μόλις φανή αυτή, ό άρρωστος πεθαίνει σίγουρα σε λίγο!

Δέν μπόρεσα πειά να κρατηθώ. Και φώναξα με άγωνία:

— Μά τί έπαθες απόψε, γιαγιά;... Για ποιδ λόγο θυμήθηκες, όλες αυτές τις μαύρες προλήψεις;... "Έστε πιστεύεις δεισιδαιμονίες των χωρικών μας;

— Τις πιστεύω άπόλυτα, σαν γνήσια κόρη της Βρετάνης που είνε κι' εγώ! άτάντησε σταθερά ή γιαγιά μου. "Αλλωστε, δέν με τρομάζει καθόλου ό θάνατος, στην ήλικία που βρίσκομαι πειά... Ταχτοποίησα ήδη όλες τις ύποθέσεις μου, έκανα τη διαθήκη μου, κι' αφήνω σε σένα την περιουσία μου και τόν πύργο του Καρδέκ!... Κι' όταν πεθάνω, θέλω να μου φορέσετε εκείνη τη μαύρη δαντελένια τουαλέττα, που μου κανε για στερνό του δώρο ό άγαπημένος μου γυιός, ό πατέρας σου!

— Γιαγιά, τρέμω! ξεφώνισα άνατριχιασμένη. Γιασε πειά να μιλάς, για τόσο άπαίσινα και πένθιμα πράγματα... Κύτταξε τί άγρια όψη παίρνει ό πύργος κ' ή νεκρική έκκλησίτσα μας, μέσα σ' αυτή τη συννεφιασμένη σκοτεινία!

— Συχώρεσε με, μικρούλα μου! ψιθύρισε τότε άχνά, ή γιαγιά μου. Φαίνεται ότι με χτύπησε στα νεύρα, ή θύελλα που πλησιάζει!

Ευτυχώς, μπαιναμε πειά στον σιωπηλό πύργο. Στο παλιό κι' άρχοντικό μεγάλο σαλόνι, ή γιαγιά μου έάπλωσε με άνακούφισι σε μία πολυθρόνα.

— Ούφ! στέναξε. Κουράστηκα, σε σημείο που δυσκολεύομαι και να μιλήσω...

Χτύπα τό κουδοϋνι, κόρη μου, να ρθή ό Ζοζέφ... Και πές του ν' ανάψη τά κεριά του πολυελαίου, και μία καλή φωτιά στο τζάκι, γιατί τρέμω απ' τό κρύο... "Αχ, πόσο ήθελα να ρίξω μία ματιά, στην κουζίνα και στην άποθήκη των τροφίμων!... 'Αλλά είνε τόσο κουρασμένη πειά, ώστε θ' αναβάλω για αύριο αυτή την επιθεώρησή μου, την όποια από ήμέρες μελετώ να κάνω, δίχως και να τό κατορθώνω όμως!!

— Αυτό δά έλειπε, να τρέχης στην κουζίνα και στις άποθήκες απόψε! είπα.

Και χτυπώντας τό κουδοϋνι, κάθησα άντικρύ της. 'Ο Ζοζέφ άργοϋσε να φανή. 'Η σκοτεινιά γέμιζε τώρα τό σαλόνι. "Εξω, ή βροχή άρχισε να πέφτη ραγδαία, κι' ό άέρας σφύριζε λυπητερά άνάμεσα στα κλαδιά των δένδρων. 'Η σταλαγματιές της βροχής, χονδρές και δυνατές, μαστίγωναν τά τζάμια του κρουερού σαλονιού. "Ηταν μία νύχτα βαρεία, πένθιμη, άνατριχιαστική...

— Νά πάρη ή εύχη, έέχασα τη γλάστρα με τόν φίκο, στην ταρατσα! έκανε ξαφνικά ή γιαγιά μου. Φοβάμαι, μήπως μου τόν σπάση ό άέρας κ' ή βροχή!... "Αν πεταγόμεν μία στιγμή να πάρω μέσα τη γλάστρα;

— Με τέτοιον σκυλόκαιρο να βγής στην ξέσκεπη ταρατσα; φώναξα έντονα. Μά τί είνε αυτά που λές;

Τη στιγμή εκείνη, μπήκε επιτέλους στο σαλόνι ό Ζοζέφ. Του είπα ν' ανάψη τά φώτα και τό τζάκι. Κι' όταν τελείωσε αυτές τις δουλειές, έκανε να βγή πάλι έξω, άμίλητος και κατσουφιασμένος...

— Τί έχεις κ' είσαι έτσι, Ζοζέφ; τόν ρώτησε ή γιαγιά μου, παραξενεμένη όσο κι' εγώ με την άσυνήθιστη αυτή και σκυθρωπή στάσι του.

— Λυπούμαι, κυρία μαρκησία! μουρμούρισε δυσανεστημένος ό γεροϋπηρέτης μας αυτός. Μά φαίνεται, πως πάψατε πειά να έχετε έμπιστοσύνη στους πιστούς κι' άφωσιωμένους ανθρώπους σας!... Μας επιβλέπετε κρυφά, και κάνετε αίφνιδιαστικές κι' άθόρυβες έπισκέψεις στα τρόφιμα και στην κουζίνα, σαν να θέλετε να μας τσακώσετε για κλέφτες!

Και πιο παραπονετικά τώρα, πρόσθεσε:

— Γιατί μας προσβάλλετε έτσι, κυρία μαρκησία;

"Εκθαμβη ή γιαγιά μου, μουρμούρισε:

— Δέν καταλαβαίνω, Ζοζέφ!... Μήπως παραμιλάς, φτωχέ μου;

— Συχωρήστε με, κυρία μαρκησία, μά δέν παραμιλάω!... Νά, πρό όλίγου, κι' ένω άκόμα σας νομίζαμε ύλοι έξω στον περίπατο, έσεις κάνατε μία γρήγορη κι' άξαφνη επιθεώρησι στην κουζίνα και στην άποθήκη των τροφίμων!... Γλυστρώσατε άθόρυβα και φευγαλέα στους διαδρόμους, για να μη σας άντιληφθή κανένας μας! Κι' όμως εγώ, κυρία, και τη σιλουέττα σας πρόλαβα να δώ καλά, και τό φροϋ-φροϋ του φορέματός σας ν' άκουσω!

Και χωρίς να προσθήση άλλα, ύποκλήθηκε και βγήκε έξω.

"Η γιαγιά μου δέν μιλούσε πειά, αλλά είχε γίνει κατάλωμη, όσο καταλωμη ήμουν κι' εγώ. Ούτε εκείνη τόλμησε να μου πη τις κρυφές της σκέψεις, ούτε κι' εγώ σ' εκείνη. Τά άλλόκοτα κι' άινιγματικά λόγια του Ζοζέφ, μας είχαν ρίξει και τις δυό σε άνέκφραστη άγωνία...

Πρώτη ή γιαγιά μου, θέλοντας να καθησυχάση την άνατριχίλα μου, μίλησε και μου είπε:

— 'Ο Ζοζέφ είνε άνόητος...

"Ενα άπόγευμα γύριζα απ' τόν περίπατο στον πύργο, με τη γιαγιά μου...

Πολυγέρασε πειά, και δέν ξέρει τί λέει!... Μή δίνεις προσοχή στα παραμιλητά του, κόρη μου... 'Εγώ θ' άνεβώ μιά στιγμή στο δωμάτιό μου ν' αλλάξω τουαλέττα... Και μόλις σημάνη το κουδούνι για φαγητό, θά κατεβώ πάλι στην τραπεζαρία!

— Κι' εγώ, γιαγιά, θ' άνεβώ στην κάμαρά μου! μουρμούρισα άτωνα. "Εχω νά γράψω μερικές έπιστολές, ως την ώρα του δείπνου!

Βγήκαμε άπ' το σαλόνι κι' άνεθήκαμε σιωπηλές τή σκάλα. Κλεισμένη πειά στο δωμάτιό μου, και με άναμμένα όλα τά φώτα, άρχισα νά τρέμω άπό φόβο κι' άπό φρίκη.

— 'Εξάπαντος τή Μιλλοραίν τής γιαγιάς μου θά ειδε ό Ζοζέφ! ψιθύριζα. "Ωστε ό θάνατός της άρχισε κιόλας νά τριγυρίζει τή φτωχή γιαγιά μου... "Ωστε την ώρα πού λείπαμε στον περίπατο, ή Μιλλοραίν, ή άέρινη σιλουέττα του «'Αλλου 'Εγώ» τής γιαγιάς μου, έκανε τήν έπιθεώρησή της άθόρυθα στην κουζίνα!... "Ω Θεέ μου!... Μήπως θγοούν άληθινές ή προλήψεις εκείνες;... Μήπως πρόκειται νά πεθάνη άπόψε ή γιαγιά μου, μιά πού φάνηκε τό φάντασμά της;

Γρήγορα όμως ένοιώσα ότι οι φόβοι μου αυτοί ήσαν άνόητοι. Δέν ταίριαζε σ' έμένα, τήν τόσο μορφωμένη και κοσμική άριστοκράτιδα, νά δίνω σημασία σέ τέτοιες προλήψεις άφελών κι' άμόρφωτων άγροτών.

"Εξω, ό άέρας κ' ή θροχή λυσομανούσαν. Πήγα στο παράθυρο, άκούμπησα τό φλογισμένο μέτωπό μου στο κρύο τζάμι, και θύθισα τή ματιά μου στα πηχτά κ' ύγρά σκοτάδια τής νύχτας.

Ξαφνικά σκίρτησα. 'Εκεί στην ταράτσα, τή φωτισμένη άπ' τό άντιφέγγισμα των παραθύρων τής γιαγιάς μου και των δικών μου, ειδα τήν κορμοστασιά της νά τρέχη θιαστική πρós τήν ξεχασμένη γλάστρα, για νά τήν συμμαζεΐψη μέσα!

"Ανησύχησα, αλλά και θύμωσα, με τήν άπρονόητη αυτή άψηφισιά τής γιαγιάς μου. "Ανοιξα τό παράθυρο και φώναξα:

— Θά μουσκέψης άπ' τή θροχή και θά κρυώσης, γιαγιά!...

Προσποιήθηκε ότι δέν με άκουσε. Χωρίς ούτε νά στρέψη καν τό κεφάλι της σέ μένα, πήρε τή γλάστρα στα χέρια της, και θιαστικά κατόπιν ξαναχώθηκε στο δωμάτιό της. 'Εκείνη τή στιγμή χτύπησε και τό κουδούνι για τό δείπνο...

Κατέβηκα στην τραπεζαρία, χωρίς ν' άργοπορήσω. Παραξευνεμένη όμως, ειδα ότι ή γιαγιά μου θρισκόταν κιόλας εκεί με όλόστεγνη τουαλέττα. Πότε πρόλαβε ν' αλλάξη τήν θρεγμένη άπ' τή θροχή τής ταράτσας τουαλέττα της;

— "Αχ! γιαγιά! τής ειπα έπιπληχτικά, θλέποντας ότι με κύταζε χαμογελαστή νά μπαίνω. Ούτε προσέχεις καν τον έαυτό σου, τώρα τελευταία... Μά εγώ θά σέ μαλλώσω, παρ' όλο τό χαρούμενο ύφος σου!

— Γιατί; έκανε ή γιαγιά μου με άπορία, ή όποια μου φάνηκε θαυμάσια προσποιημένη. Τί θέλεις νά πής;

— Και τό ρωτάς; άπάντησα. Για νά με ξεγελάσης, άλλαξες γοργά-γοργά τό φόρεμά σου;... Νομίζεις πως δέν σ' ειδα στην ταράτσα, νά συμμαζεΐης μέσα τις γλάστρες σου μ' αυτή τήν κοσμοχαλασιά;

— "Οχι δά!... Ούτε φόρεμα άλλαξα, ούτε και στην ταράτσα βγήκα! μουρμούρισε. Κι' όμως λές ότι με ειδες!

Μου φάνηκε τόσο ταραγμένη, ώστε ανατρίχιασα κι' εγώ άθελά μου. Κρύβοντας όμως παρευθός τήν ταραχή μου, άπάντησα με προσποιητό χαμό-

γελο:

— Συχώρεσέ με, καλέ γιαγιά... 'Η Μαριέττα θά ήταν εκείνη πού βγήκε για τή γλάστρα, και νόμισα ότι ήσουν έσύ!... Πάντως, έχω δίκαιο πού σέ μαλλώνω καμμιά φορά... Καθόλου δέν προσέχεις τήν ύγεία σου και τον έαυτό σου!

'Η γιαγιά μου όμως, άπασχολημένη άπ' τήν κρυφή της σκέψη, κάτι πήγε νά με ρωτήση. "Αλλά τή στιγμή εκείνη μπήκαν μέσα ό Ζοζέφ, ή Μαριέττα και μιά άκόμα ύπηρέτρια, για νά σερβίρουν τό φαγητό...

— Δέν μου λές, Μαριέττα, έσύ ήσουν πριν στην ταράτσα για τή γλάστρα; ρώτησε ξαφνικά ή γιαγιά μου, κυττάζοντας με κατάμματα και προσεχτικά.

Δέν μπόρεσα νά γνέψω στη Μαριέττα νά πη «ναί», κι' έτσι άνύποπτη εκείνη άπάντησε:

— Τί λέτε, κυρία μαρκησία;... Με τέτοιο κατακλυσμό έξω, ποιός τρελλάθηκε νά βγή στην ταράτσα;

Κανένας μας δέν έβγαλε μιλιά, πειά. Τό φαγητό σερβιρίστηκε, κι' άρχισαμε νά τρώμε άνόρεχτα και βουθά. "Εξω μούγκριζε λυπητερά ό βορρηάς, και πάφλαζε ή νεροποντή. Κι' εγώ κ' ή γιαγιά μου κατάχλωμες στην τραπεζαρία, θυθισμένες ή καθεμιά μας στις ανατριχιαστικές σκέψεις μας, νοιώθαμε τις ψυχές μας σφιγμένες όδυνηρά άπ' τό σκοτεινό μυστήριο του 'Αγνώστου και του Θανάτου...

Ξαφνικά, μέσα στην πένθιμη αυτή κοσμοχαλασιά πού μας τριγύριζε, ή γιαγιά μου σήκωσε έπιτέλους τό κεφάλι της κ' ειπε άχνά και γαλήνια:

— 'Απόψε, με τέτοιο χαλασμό κόσμου έξω, ή ψυχές των πεθαμένων πλανιούνται χιλιοτυραννισμένες... Οι γεροντότεροι βεβαιώνουν, ότι μονάχα ή φλόγα μιάς άναμμένης λαμπάδας — μπρός σέ εικόνισμα, ή μπρός σέ σταυρό τάφου — μπορεί νά ζεστάνη λίγο, και ν' ανακουφίση αυτές τις φτωχές

κι' άνεμοδαρμένες ψυχές των πεθαμένων μας, σέ κάτι τέτοιες θυελλώδεις νύχτες!... "Αναψε, άρά γε, κανένας άπ' τους ύπηρέτες, τό νεκροκάντηλο του καύμενου του πατέρα σου, άπόψε;

Μισοπνιγμένη άπ' τήν ανατριχίλα μου, κρυφotρέμοντας άπ' τά λόγια κι' άπ' τήν πένθιμη γαλήνη τής φωνής της, κατώρθωσα νά ψιθυρίσω:

— 'Ασφαλώς, κάποιος άπ' τους άνθρώπους μας θά τό σκέφτηκε, και θ' άναψε άπό νωρίς τό καντηλάκι!... "Αλλωστε, για νά βεβαιωθώ, καλή μου γιαγιά, θά πεταχτώ στο πλάινο σαλόνι... 'Απ' τό παράθυρο θά δώ, άν είνε άναμμένο ή όχι τό νεκροκάντηλο, εκεί κάτω στην εκκλησία!

— Καλύτερα νά πεταχτώ εγώ στο σαλόνι! έκανε ή γιαγιά μου, κάπως τραχειά, και κάπως δύσπιστη άπέναντί μου. "Ετσι, θά βεβαιωθώ καλύτερα!

Σηκώθηκε με κόπο, κι' έτρεξε στο παράθυρο του πλάινο σαλονιού. Τήν παρακολούθησα άγωνιώντας, και τήν ειδα νά σηκώνη τήν κουρτίνα του παραθύρου...

— "Ω, τους εύλογημένους! μουρμούρισε με δυσφορία. Κανένας τους δέν σκέφτηκε ν' άνάψη τό καντηλάκι. άποψε!... Μά θά πάω εγώ ή ίδια να...

— Μήν πās πρós Θεού, γιαγιά! ξεφώνισα τρομαγμένη, πλάι της. Τόσο λυσομανάει έξω ό βορρηάς, ώστε θά σέ σηκώση σαν πούπουλο, και θά σέ παρασύρη μακριά!... Μή...

— Θά πάω, Λιλιάνα μου, γιατί πρέπει νά πάω! με διέκοψε με τήν άχνή, αλλά σταθερή, φωνή της. Θά...

— Μά τί έπαθες, γιαγιά; Για ποιο λόγο μου λές τόσο πένθιμα πράγματα;

Σταμάτησε όμως ξαφνικά, να μιλά. Ένα βραχνό θογγητό βγήκε απ' το λαρύγγι της. Και σφίγγοντάς μου άγρια τὸ μπράτσο, παρ' ὄλη τὴν ἀδυναμία τῶν γηρατειῶν της, πρόσθεσε:

— Μπα, δὲν ὑπάρχει πειὰ λόγος νὰ πάω ἐγώ... Νά, κάποια ἄ λ λ η, πολὺ γνωστή σου καὶ γνωστή μου, ἀνέλαβε αὐτὴ τὴ φροντίδα!

Τὰ μυστηριώδη αὐτὰ λόγια της, μὲ πάγωσαν. Ποιὰ, ἀρά γε, νὰ ἦταν αὐτὴ ἡ «ἄλλη»;... Χλωμὴ ἀπὸ ἀπαίσιο προαίσθημα, ἄρπαξα κι' ἔσφιξα δυνατὰ στὴν ἀγκαλιά μου τὴν γιαγιά, σὰν νὰ ἤθελα νὰ τὴν ὑπερασπίσω ἀπὸ κάποιον κίνδυνο τρομερὸ, ἀόρατον μὰ καὶ χειροπιαστὸν ἐπίσης.

Ἔστερα, ἀνασαίνοντας μὲ λαχτάρα, κόλλησα κι' ἐγὼ τὸ πρόσωπό μου στὸ τζάμι, γιὰ νὰ δῶ...

Καὶ εἶδα!...

Εἶδα, εἶδαμε κ' ἡ δυὸ μας, μιὰ σιλουέττα φευγαλέα κι' ἀόριστη, γκριζομαυρὴ σὰν τὴ γκριζομαυρὴ καταχνιά τῆς νύχτας, νὰ γλυστράει ἀθόρυβα καὶ γοργὰ κατὼ στὴν αὐλὴ τοῦ πύργου. Στὸ χέρι τῆς, κρατοῦσε κάτι σὰν φανάρι ἀναμμένο, τὸ ὁποῖο δὲν φαινόταν ἀπ' τὴ θέσι μας, φαινόταν ὁμως τὸ διάχυτο γύρω γλυκὸ του φῶς...

Κ' ἡ μυστηριώδης αὐτὴ σιλουέττα, ἀπαράλλαχτη μὲ τὴ σιλουέττα τῆς γιαγιάς μου, διευθυνόταν ἴσα πρὸς τὴν ἐκκλησίτσα τοῦ πύργου μας!

— Μαριέττα, ἐσύ εἶσαι; οὐρλιασα ἀσυγκράτητη μέσα στὴ νύχτα, ἀνοίγοντας τὸ παράθυρο καὶ σκύβοντας. Μαριέττα!... Μαριέττα!...

Ἡ μυστηριώδης σιλουέττα, οὔτε κὰν ἔστρεψε τὸ κεφάλι της. Ἄλλωστε, οὔτε μὲ τὴ Μαριέττα ἔμοιαζε, οὔτε μὲ καμμιά ἄλλη ἀπ' τὶς ὑπηρέτριες τοῦ πύργου. Ἦταν μιὰ γέρικη καὶ σκυφτὴ σιλουέττα, ἀπαράλλαχτη μὲ τὴν γιαγιά μου!

— Γιατὶ φωνάζεις ἐτσι ἀνώφελα. Λιλιάνα μου; ψιθύρισε

τότε ἡ γιαγιά, μὲ φωνὴ ὑπόκωφη, ἀλλόκοτη, πρωτάκουστη. Δὲν πείσθηκες ἀκόμα, ὅτι πρόκειται γιὰ τὴ Μιλλοραίν;... Νά, κύτταξε τώρα!... Μπήκα ναί, μπήκα στὴν ἐκκλησίτσα, πλησιάζω τὸν τάφο τοῦ πατέρα σου, κι' ἀνάδω εὐλαβικά τὸ στυστό του καντηλάκι!... Νά...

Δὲν ἔβγαλε πειὰ μιλιὰ, ἡ φτωχὴ μου γιαγιά, παρὰ λύγισε σὰν δεινδράκι στὸν ἀέρα, κι' ἔγειρε λιπόθυμη στὴν ἀγκαλιά μου...

Καὶ τὴν ἴδια ἀκριβῶς αὐτὴ στιγμὴ, τὰ πολὺχρωμα — ἀλλὰ σκοταδιασμένα — τζάμια τῆς νεκροκκλησιᾶς, φωτίστηκαν ἐντονα ἀπὸ κάποιο φῶς πού ἀναψε μυστηριωδῶς μέσα στὸ κτίριο ἐκεῖνο!!

Θὰ λιποθυμοῦσα κι' ἐγὼ, κεραυνωμένη ἀπὸ αὐτὰ τὰ ὑπερφυσικά γεγονότα. Ἀλλὰ τὸ λιπόθυμο ἦδη κορμὶ τῆς γιαγιάς στὰ μπράτσα μου, μοῦδωσε μιὰ ἀνεξήγητη ψυχραιμία. Τὴν σήκωσα στὴν ἀγκαλιά μου ἀνάλαφρη σὰν πούπουλο, τὴ μετέφερα μέσα στὴν τραπεζαρία καὶ τὴν ξάπλωσα σὲ μιὰ πολυθρόνα κοντὰ στὴ ζέστη τοῦ τζακιού, φωνάζοντας συγχρόνως καὶ τοὺς ὑπηρέτες...

Ὁ Ζοζέφ, ἡ Μαριέττα, ἡ μαγειρίσσα, κι' ἄλλοι ἀκόμα ἀπ' τοὺς ἄνθρώπους μας, ἔτρεξαν παρευθὺς στὶς τρομαγμένες

κραυγές μου. Ἀλλὰ ἐντωμεταξὺ ἡ γιαγιά μου, εἶχε συνέλθει πειὰ ἀπ' τὴν ἀναισθησία της. Εἶχε μισοανοίξει τὰ θολὰ, ἀλλὰ τόσο γλυκὰ κ' ἡμερα μάτια της, καὶ μὰς κύτταζε ὄλους γύρω της — ἔναν-ἔναν — μὲ μιὰ ἀπερίγραπτη τρυφερότητα, μὲ ὑπερκοσμία καλωσύνη, σὰν μιὰ ἄγία τοῦ Παραδείσου πειὰ...

Καὶ συγχρόνως ψιθύριζε, ἐνῶ τὰ λόγια της θροῖζαν ἀρμονικά σὰν τὸν ψίθυρο πυκνόφυλλης λεύκας στὸ πρῶνὸ ἀνάλαφρο ἀεράκι:

— Λιλιάνα μου καλὴ... κι' ἐσεῖς καλὰ μου παιδιὰ, πιετὰ κι' ἀφωσιωμένα, μὴ λυπᾶσθε!... Θὰ σᾶς ἀφήσω πὲ λίγο, γιὰτὶ μὲ κάλεσε κοντὰ Του ὁ Παντοδύναμος... Μοῦ ἔστειλε κιόλας τὴ Μιλλοραίν μου, γιὰ νὰ μὲ βοηθήσῃ αὐτὴ σὲ ὅσα ἀδυνατῶ πειὰ νὰ κάνω ἐγώ!... Τρεῖς φορές, μέσα στὴν ἴδια σημερινὴ ἡμέρα, φάνηκε ἡ Μιλλοραίν τοῦ ἑαυτοῦ μου: Πρῶτα, τὴν εἶδε ὁ Ζοζέφ στὴν κουζίνα, λίγο πρὶν ἀπ' τὸ σούρουπο... Ἔστερα τὴν εἶδες ἐσύ, καλὴ μου Λιλιάνα, στὴν ταρατσα γιὰ τὴ γλάστρα... Καὶ τέλος τὴν εἶδαμε κ' οἱ δυὸ μας τώρα, ν' ἀνάβῃ τὸ νεκρικὸ καντηλὶ τοῦ πατέρα σου... Ἔ, οὔτε ἐκείνην, οὔτε ἐμένα θὰ ξαναϊδῆτε πειὰ παιδιὰ μου!

Δακρύβρεχτη ἀπ' τὸν πόνο μου, ἀλλὰ κι' ἀνατριχιασμένη, ἔσκυψα καὶ καταφιλοῦσα τὸ γαλήνιο πρόσωπο τῆς γιαγιάς μου. Θρηνοῦσα καὶ τῆς μουρμούριζα λόγια στοργικά, ἰκετεύοντάς τὴν νὰ ζήσει, γιὰ νὰ μὴ μ' ἀφήσῃ κατὰμονη στὸν κόσμο...

Μὰ κόμπιασα, καὶ σκίρτησα τρομαγμένη σὲ μιὰ στιγμὴ: Εἶδα τὰ μάτια τῆς γιαγιάς μου νὰ θολώνουν ἀργὰ μὰ ἐντονα, τὸ πρόσωπό της νὰ κιτρινίξῃ σὰν λεμόνι, κι' ἔπαψα πειὰ νὰ νοιώθω στὸ μάγουλό μου τὴν ἀνάλαφρη μὰ ζεστὴ ἀνάσα της...

Εἶχε ξεψυχήσει ἡρεμα. Ἀθόρυβα, ἀπαλὰ σὰν πουλάκι, παραδίνοντας τὸν Δημιουργὸ τὴν ἀθῶα σὰν πουλιοῦ ψυχὴ της,

ἐνῶ ἐγὼ κυλιόμουν ἀνίσθητη στὰ πόδια της, ἀνίκανη ν' ἀνθέξω στὸν τόσο σπαραγμὸ μου!

Τὴν ἐπομένη, πρῶτη πρῶτη, ὄλη ἡ θύελλα εἶχε σταματήσει. Ὁ γιατρός τοῦ κοντινοῦ χωριοῦ, ἐκλήθη κατεπειγόντως στὸν πύργο καὶ πιστοποίησε τὸν θάνατο τῆς γιαγιάς μου ἀπὸ συγκοπή.

Τὴ θάψαμε στὴν παλιὰ νεκροκκλησιᾶ τοῦ πύργου, πλάι στὸν τάφο τοῦ πατέρα μου. Ἀλλὰ ἐκεῖνο πού προξένησε μιὰ δεισιδαίμονα κατάπληξι σὲ ὄλους μας, ἦταν τὸ ἐξῆς ὑπερφυσικὸ κι' ἀνεξήγητο: Τὸ ἐπιτάφιο καντηλὶ τοῦ πατέρα μου, εἶχε καὶ τὸ λάδι τοῦ σωστό, καὶ τὸ φυτῆλι τοῦ τελείως ἄκαυτο!... Πῶς ἦταν λοιπὸν ἀναμμένο κι' ἔφεγγε ὄλονυχτὶς δίχως ν' ἀφήσῃ «κάφτρα» στὸ φυτῆλι καὶ δίχως νὰ σωθῆ τὸ λάδι;

Ἐπίσης, ἡ γλάστρα βρέθηκε ἀναποδογυρισμένη στὴν ταρατσα ἀπ' τὸν μανιώδη βορρηᾶ κι' ἀπὸ τὴ θύελλα, καὶ μὲ τὸν φῆκο της σπασμένον!... Κι' ὁμως, πῶς εἶδα ἐγὼ ὅλοκάθαρα τὴν γιαγιά μου — ἢ τὴ... Μιλλοραίν της — νὰ βγαίνει στὴν ταρατσα καὶ νὰ συμμαζεῖ τὴ γλάστρα μέσα, γιὰ νὰ τὴν προφυλάξῃ;

Ἐξῆς μῆνες πέρασαν ἀπ' τὰ μυστηριώδη ἐκεῖνα γεγονότα. Καὶ δὲν μπορῶ ἀκόμα, νὰ τοὺς μιλῶ (Συνέχεια εἰς τὴν σελίδα 63)

Ἡ μυστηριώδης σιλουέττα, οὔτε κὰν ἔστρεψε τὸ κεφάλι της στὶς κραυγές μου...

ΜΙΑ ΑΠΟΣΤΟΛΗ

(Συνέχεια έκ τῆς σελίδος 37)

Τραβήξαμε λοιπόν με την πρωτότυπη και ζωντανή λευκή σημαία μας μπροστά, κι' εμείς από κοντά του.

Μόλις προχωρήσαμε λίγα θήματα, είδαμε τὸ πλακόστρωτο γεμάτο ἀπὸ αἵματα, καὶ γύρω-γύρω, τσόλια καὶ παληόρουχα ἀνθρώπων καὶ στρατιωτῶν, καθημαγμένα. Λίγα θήματα παρέκει, ἄλλοι αἱματοθρεγμοὶ, οἱ τοῖχοι τῶν σπιτιῶν πιτσιλισμένοι ἀπὸ αἵματα, λευκὰ πανιά κουρελιασμένα καὶ ἀπὸ αἷμα κατακόκκινα.

Σκύλοι καὶ γάτοι καὶ κότες, γυρίζανε κοπαδιαστά, ἐλεύθερα στὸ δρόμο καὶ ζητούσανε τροφή. Στους στενοὺς τοὺς δρομους, τοὺς καθέτους πρὸς τὴν παραλία, Τούρκοι στρατιῶται ἐνήδρευον κρυμμένοι, πίσω ἀπὸ τὶς γωνιές καὶ προβάλλοντες τὰ ὄπλα, ζωσμένοι με ἀρμάθες φυσιγγίων στὰ στήθια τους καὶ με ἐφ' ὄπλου λόγῃ στὰ ντουφέκια.

Περιέργως, οὔτε μᾶς σταμάτησε κανεὶς, οὔτε μᾶς μίλησε, οὔτε ἔδειξε κανεὶς πὼς θέλει νὰ ἐμποδίση τὴν διάβασίν μας.

— Ξέρεις τουρκικά; μοῦ λέει ὁ Βουτσινᾶς.

— Γιατί; Νὰ ποῦμε κανέναν ἀμανέ;

— Μήπως, μᾶς ποῦνε νὰ σταθοῦμε καὶ εμείς δὲν ἐννοήσουμε καὶ μᾶς πυροβολήσουν.

— Ἄμα ἀκούσης «Ἡτούρ», τοῦ εἶπα, στάσου καὶ ἄμα ἀκούσης καὶ «Γιασάκ», μὴ προχωρήσῃς.

— Θὰ κάμω κάτι καλύτερο, μοῦ εἶπε, καὶ γύρισε καὶ μίλησε με τὸν Ἑγγλέζο.

Καὶ πρὶν ἐκείνος ἀπαντήσῃ, ἐπῆρε ἕνα μικρὸ μπαστούνι, ποὺ κρατοῦσεν ὁ Ἑγγλέζος, τοῦ ἔβγαλε τὴν κάτασπρη τὴν κάσκα, τὴν ἔβαλε ἐπάνω στὸ μπαστούνι καὶ τὸ ἐσήκωσε ψηλά, κρατῶντας τὸ σὰν σημαία.

Σὲ λίγο ὅμως τὴν ξανακατέβασε, ξετύλιξε τὸ τουλουπάνι καὶ τὸ ἀπλώσε, κάτω ἀπὸ τὴν κάσκα, γιὰ νὰ κυματίζῃ.

Ὁ Ἑγγλέζος ζήτησε τὴν κάσκα του, ἀλλὰ ὁ κ. Βουτσινᾶς τοῦ ἀπάντησε πὼς εἶνε κατὰ τὸ παρὸν ἀδύνατον νὰ τοῦ τὴν ἐπιστρέψῃ.

— Δὲν ἐννοῶ, εἶπεν ἐκεῖνος, καὶ θὰ ἐξακολουθῶ νὰ τὴ ζητῶ, ἕως νὰ ἐννοήσω.

Ὁ κ. Βουτσινᾶς τοῦ ἐξήγησε τότε:

— Διαφορετικὰ κρασί δὲν ἔχει! Τ' ἀκοῦς; Εἶνε ἔθιμο τοῦ τόπου.

— Ὅλ-ραίτ!

Καὶ ἐξακολουθήσαμε τὸν δρόμο μας.

Τὶ ἔγινε κατόπιν, θὰ σᾶς το ποῦμε στὸ ἄλλο φύλλο.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Η ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΘΕΡΡΥ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 32)

μιά ἀμφιβολία ὅτι τοῦ τὸ εἶχε στείλει ἡ ἀγαπημένη του. Ὁταν συνήλθε ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμό του, πρόσεξε ἀκόμη ὅτι στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ φακέλλου ἦσαν γραμμένες ἡ ἐξῆς λέξεις:

«Ἐλάτε ὅταν θὰ ἔχη φεγγάρι γάτω ἀπὸ τὴ θεράντα μου...»

Κι' ὁ Πῶλ πῆγε με σφιγμένη τὴν καρδιά του ἀπ' τὴν συγκίνησι. Τόλμησε μάλιστα νὰ πάρῃ κι' ἕνα φίλο του. Φοβόταν μήπως τρελλαθῇ ἀπ' τὴ μεγάλη εὐτυχία του. Κάτω ἀπ' τὴ θεράντα ἔμειναν πολλὲς ὧρες συζητῶντας σὰν παληοὶ φίλοι. Ὅταν χώρισαν, ἡ Θέρρυ τοὺς ἔρριξε δυὸ κόκκινα γαρύφαλλα. Ἐφυγαν κ' οἱ δυὸ εὐτυχισμένοι. Μὰ ὁ Πῶλ δὲν γιαιτρεύτηκε ἀπὸ τὸν ἔρωτά του. Ἦθελε νὰ ἰδῇ ἀπὸ κοντὰ τὴν ἀγαπημένη του, νὰ τῆς μιλήσῃ καὶ νὰ τῆς πῇ ὅ,τι ἐνοιώθει γι' αὐτὴν στὴν καρδιά του.

Κ' ἡ Θέρρυ ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς μέρες δέχτηκε.

— Μὴ φαντασθῆτε, τοῦ δήλωσε ὡστόσο, ὅτι σᾶς ἀγαπῶ. Τὸ γράμμα σας ἔφερε μόνο μιά ἀναστάτωση μέσα στὴν καρδιά μου. Δέχτηκα τὴ φιλία σας, γιὰ νὰ σᾶς παρηγορήσω καὶ νὰ σᾶς κάνω νὰ γιαιτρευθῆτε ἀπὸ αὐτὴ τὴν ψυχικὴ ἀρρώστεια σας. Ὅταν θὰ γίνετε ὅμως καλὰ, θὰ φύγω πάλι ἀπὸ κοντὰ σας.

Μὰ ὁ Ρουλιέν τῆς ἔπιασε με τρυφερότητα τὰ χέρια, φίλησε μ' ἀπέραντη ἀγάπη τὶς παλάμες τους, κ' ὕστερα τὰ ἔκλεισε καὶ τῆς εἶπε:

— Στὰ χέρια σας κρατᾶτε τὴ ζωὴ μου. Ἡ καρδιά μου εἶνε τὸ παιγνιδάκι σας. Ὅποτε τὸ βαρεθῆτε, μπορεῖτε νὰ τὸ σπάσετε. Σᾶς βεβαιῶ ὅτι παρ' ὅλο τὸν πόνο μου, θὰ ἔρω τὸ κουράγιο νὰ σᾶς χαμογελάσω καὶ νὰ σᾶς εὐχαριστήσω γιὰ τὶς εὐτυχισμένες στιγμὲς ποῦ μοῦ χάρισατε.

Μὰ ἡ Θέρρυ δὲν ἔσπασε αὐτὸ παιγνιδάκι... Ὅσο περνοῦσε ὁ καιρὸς, τόσο συμπαθοῦσε τὸν Ρουλιέν. Καὶ ἕνα βράδυ

Η ΖΩΝΤΑΝΗ ΜΠΟΜΠΑ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 41)

σματα καὶ σὲ χρυσό.

Οἱ ἀστυνομικοὶ πλημμύρισαν τὴν Καρολίνα, μὰ σ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ ὁ Τὸμ Τόουχου εἶχε γίνῃ πάλι ἀφαντος. Τὸ μόνο ποὺ κατῶρθωσαν ν' ἀνακαλύψουν οἱ ἀστυνομικοὶ ἦταν ὅτι ὁ ἀρχιγκάγκστερ εἶχε ἀνταλλάξει τὸ αὐτοκίνητό του με μιά «Ρόλλς - Ρόις». Τὸ αὐτοκίνητο αὐτὸ, ποὺ εἶχε ξεχάσει νὰ τοῦ ἀλλάξῃ τὸν ἀριθμὸ, ἔθεάθη ὕστερα ἀπὸ λίγες μέρες στὴ Βαλτιμόρη. Οἱ ἀστυνομικοὶ τὸ περικύκλωσαν κι' ἔτσι ἔπιασαν ἕναν κουτσὸ Γερμανὸ γκάγκστερ, τὸν Σμίτ, ποὺ εἶχε λάθει μέρος στὴν ληστεία τοῦ θωρακισμένου αὐτοκινήτου. Με τὴ σύλληψι αὐτῆ, ὁ Τὸμ Τόουχου ἔχασε τὸν καλύτερο συνεργάτη του. Οἱ ἄλλοι τρομοκρατήθηκαν μήπως προδοθῶν ἀπὸ τὸν Γερμανὸ κι' ἔσπευσαν ἀμέσως νὰ τὸν ἐγκαταλείψουν. Ἐτσι ὁ τελευταῖος ἀπὸ τοὺς ἔξι Ἴρλανδοὺς ἀρχιγκάγκστερς ἀπόμεινε ὀλομόναχος. Ἐλεγαν μάλιστα ὅτι εἶχε προσθλήθῃ ἀπὸ φυματίωσι κι' ὅτι ἦταν ἕνα ἀνθρώπινο ράκος. Οἱ ἀστυνομικοὶ ἐνέτειναν τώρα τὶς ἐνέργειές τους κι' ἕνα βράδυ, ἔδω καὶ λίγο καιρὸ, κατῶρθωσαν νὰ συλλάβουν καὶ τὸν Τὸμ Τόουχου, τὴν ὥρα ποὺ κοιμόταν στὸ δωμάτιο ἐνὸς ξενοδοχείου. Ὁ ἀρχιγκάγκστερ ἦταν στ' ἀλήθεια μιά «ζωντανὴ μπόμπα». Εἶχε πάντα γύρω ἀπὸ τὴ μέση του τὴν περίφημη ζώνη με τὴ νιτρογλυκερίνη. Οἱ ἀστυνομικοὶ γιὰ νὰ ἐξουδετερώσουν κάθε κίνησί του, τὸν χλωροφόρμισαν πρῶτα, καθὼς ἦταν βυθισμένος στὸν ὕπνο του καὶ κατόπιν τοῦ πέρασαν τὶς χειροπέδες καὶ τὸν... ξαλάφρωσαν ἀπὸ τὴν ἐπικίνδυνη ζώνη. Ἐπειτα τὸν μετέφεραν, ἀναισθητο πάντα, σὶς φυλακὲς τοῦ Σικάγου.

Ὁ Τὸμ Τόουχου, ὁ τελευταῖος «βασιλεὺς» τῶν γκάγκστερς τοῦ Σικάγου, ὁ τελευταῖος «Δημόσιος Κίνδυνος ἀριθ. 1» τῆς Ἀμερικῆς, κατεδικάσθη ἐσχάτως σὲ θάνατο καὶ πρόκειται τώρα νὰ πεθάνῃ πάνω στὴν ἠλεκτρικὴ καρέκλα. Κι' ἔτσι φαίνεται πὼς ἡ βασιλεία τῶν γκάγκστερς ἔληξε πειὰ με τὸν πιὸ τραγικὸ τρόπο σὶς Ἠνωμένες Πολιτεῖες.

ΑΝΤΡΕ ΣΑΡΠΑΝΤΙΕ

Η ΤΡΕΛΛΗ ΖΩΗ ΤΗΣ ΣΙΜΟΝ ΣΙΜΟΝ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 49)

τὸ σωφάρισμα.

— Δὲν ἔχω καμμιά ὄρεξι νὰ σπάσω τὰ μούτρα μου! συνηθίζει νὰ λέῃ.

Ἐχει μπλέ, σκοτεινὰ μάτια, καστανὰ μαλλιά κι' ἐνῶ δὲν εἶνε λαίμαργη, ζυγίζει σωστὰ 52 κιλά. Τὰ χαρακτηριστικά της εἶνε τὸ θάρρος της κ' ἡ ὑπερβολικὴ φιλοδοξία της. Θέλει νὰ γίνῃ ὁ μεγαλύτερος «ἀστέρας» τοῦ κόσμου. Ἐκτὸς ἀπ' αὐτὰ, ἔχει καὶ μιά ἀθῶα μανία: μαζεύει γραμματόσημα!

Περιττὸ εἶνε ν' ἀναφέρῃ κανεὶς ὅτι ἔχει πειὰ συμφιλιωθῇ με τοὺς γονεῖς της κι' ὅτι ζῆ μαζὺ τους νοσταλγώντας κάποτε - κάποτε τὴ ναυτικὴ Μασσαλία καὶ τὴν ἐξωτικὴ Μαδαγασκάρη.

ΖΑΝ ΡΟΥΝΤΟ

Η ΜΙΛΛΟΡΑΙΝ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 14)

δώσω μιά φυσικὴ ἐξήγησι. Κι' ἀσφαλῶς θὰ τὰ νύμιζα σὰν μιά ψευδαίσθησι, σὰν μιά ἀπατηλὴ ὀπτασία τῶν ματιῶν τῆς γιαιγιάς μου καὶ τῶν δικῶν μου, ἂν δὲν ἔβλεπαν κ' οἱ ἄλλοι ὑπῆρέτες μας τὴν ὑπερκόσμια ἐκείνη φωταψία τῆς νεκροκλησιᾶς, κι' ἂν ὁ Ζοζέφ ἐπίσης δὲν ἔβλεπε — στὴν κουζίνα καὶ στοὺς διαδρόμους — τὴ φευγαλέα κι' ἀέρινη κι' ἀσυλληπη σιλουέττα τῆς γιαιγιάς μου: "Ἄν δὲν ἔβλεπε τὴ Μιλλοραίν της!!

Ποιὸς ξέρει, Θεέ μου! τί μυστήρια τριγυρίζουν τὸν ἄνθρωπο σ' αὐτὴ τὴ ζωὴ;

ΣΑΡΑ ΦΟΛΕΨ

ρίχτηκε με δάκρυα στὴν ἀγκαλιά του καὶ μὴ μπορῶντας νὰ συγκρατήσῃ τὸν πόνο της, τοῦ ὠμολόγησε με πείσμα:

— Δὲν σ' ἀγαπῶ, Ρουλιέν! Ἄκοῦς, δὲν σ' ἀγαπῶ!...

Μὰ ἀντὶ νὰ φύγῃ, τόσο ἔγερνε μέσα στὴν ἀγκαλιά του. Κι' ὁ Πῶλ ἐνῶ τὴ φιλοῦσε καὶ τῆς χάιδευε τὰ ξανθὰ μαλλιά της, σκεφτόταν ὅτι αὐτὴ ἡ μπεμπέκα εἶχε γίνῃ πειὰ σωστὴ γυναίκα κι' ὅτι ἡ κερένια μαρκησία εἶχε ἀποκτήσει ἐπιτέλους καρδιά. Χάρης στὸν μεγάλο ἔρωτά του, αὐτὴ ἡ ὠμορφὴ μὰ ψυχρὴ κούκλα, εἶχε γίνῃ ἕνας σωστὸς ἄγγελος!

ΑΝΤΡΕ ΓΚΑΣΠΑΡ